

Yhdysvaltain tuomioistuimet

Ote Allan Bensonin kirjasta "The Warped Power of the Courts".

Kaikki puheet "tuomiovallan riippumattomuudesta" ovat pelkkää petosta. Tuo fraasi on peräisin Englannista, mutta sielläkään se ei ole koskaan tarkoittanut eikä tarkoita sitä, mitä Amerikan kapitalistit ovat sen täällä panneet merkittämään. Riippumaton tuomiovalta merkitsee sellaista tuomiovaltaa, jota kuninkaalla ei ole oikeus muuttaa, vaan ainoastaan parlamentilla. Yhteen aikaan kuninkaalla oli oikeus erottaa joka-ainoa tuomari virastaan, jotavastoin parlamentti ei voinut erottaa ketään. Täten tuomarit joutuivat kuninkaasta riippuvaisiksi. Sitten parlamentti otti pois kuninkaalta tämän vallan ja muodosti "itsenäisen tuomiovallan", johon kuningas ei saanut koskea. Mutta parlamentti ei kuitenkaan ollut niin narimainen, että se olisi tehnyt tuomiovallan kaikissa suhteissa riippumattomaksi. Englannin parlamentti voi, milloin vaan haluaa, ottaa yksinkertaisella äänten enemmistöllä ohjaket kenen hyvänsä Englannin tuomarin käsistä, joko jonkun rikoksen takia tai ilman syytä ja ilman oikeuden tutkintoa. Amerikan kapitalistit ovat kuitenkin väärentäneet tämän historiallisen tosiasian tarkoituksella pitää tuomiovallan kynnet niin "vapaina", että ainakaan Englannin kansa ei suvaitsi hetkeäkään sellaista.

Jos Amerikan kansalla olisi oikeus valita tuomarit lyhyeksi ajaksi kerralla ja jos kansalla olisi oikeus erottaa ne virastaan, niin lakaisi Amerikan tuomiovalta olemasta vastuunalaisuutta vailla oleva laitos.

Jos Amerikan kansa on kylliksi itsetietoinen valitsemaan presidentin, niin yhtä kykenevä on se myöskin valitsemaan omat tuomarinsa. Perustuslain mukaan kansa samasta syystä ei saa valita tuomareita, jonka vuoksi se ei voi itse valita presidenttiäkään. Perustuslain laatijat eivät paljoakaan luottaneet kansanvaltaiseen hallitukseen. He sääsivät, että presidentin valitsemisen kuuluu erityisille valitsijamiehille, joilla on vapaus äänestää ketä he vaan haluavat. He sääsivät, että presidentillä on oikeus nimittää tuomarit senaatin suostumuksella. Edelleen he sääsivät, että senaattorien valitseminen kuuluu eri valtioiden lainlaatijakunnille. Ainoastaan edustajahuoneen jäsenten valitsemisen he uskoivat kansan käsiin. Ja he sääsivät, että tämä edustajahuone ei voi tehdä mitään ilman senaatin suostumusta, eikä koko kongressi voi tehdä mitään ilman presidentin suostumusta. Paitsi kolmenjäsenen äänten enemmistöllä kummassakin kamarissa. Laittomasti anastamalla itselleen enemmän valtaa, on ylioikeus vielä tähän lisännyt sen, että vaaditaan ylioikeuden hyväksyminen edustajahuoneen säätämille laeille.

Näitä esteitä ei asetettu kansalle yksinomaan sen takia, että perustuslain laatijan mielestä kansa ei olisi kelvollinen valitsemaan omia virkailijoitaan. Perustuslain muodostajat pelkäsivät kansanvaltaista hallitusta. He tahtoivat hallituksen jätettäväksi "korkeaa syntyperää olevan ja hyvin ruokitun" maayli-mystön käsiin, kuten Hamilton on lausunut, ja että sen kokoonpanos-

sa olisi juuri sen verran kansanvaltaa, että kansa pysyisi tyytyväisenä. Mutta kansa ei ollut tyytyväinen silloin, eikä se ole ollut sen jälkeenkään. Perustuslaissa yhä vieläkin sanotaan, että presidentin valitseminen kuuluu erityisille valitsijamiehille, mutta jo pitkään aikaan ei tällä valitsijamiehistöllä ole ollut muuta kuin nimellinen merkitys. He äänestävät kuten valitsijansa vaativat heidät äänestämään. Ei kuitenkaan ole niin ymmärrettävä, että kansalla olisi tilaisuus vapaasti valita presidenttinsä. Niin ei ole asianlaita. Äänestäjät voivat ainoastaan sanoa valitsijamiehille, minkä puolueen ehdokkaita heidän on äänestettävä. Mutta nyt kuitenkin jo viidessä valtiossa tapahtuu presidentin ehdokkaista äänestäminen suoranaisesti, eikä ottane enään pitkiäkään aikoja, ennenkuin kansa tulee täydellisesti ratkaisemaan, kenenkä se kulloinkin haluaa presidentikseen. Samoin tulee kansa kumoamaan sen perustuslakipykälän, jonka mukaan Yhdysvaltain senaattorien valitseminen kuuluu eri valtioiden lainlaatijakunnille. (Sen jälkeen kun tämä on kirjoitettu, on tämä muutos jo tapahtunut, sillä vuonna 1913 tehdyn perustuslakikorjauksen mukaan Yhdysvaltain senaattorit valitaan suoranaisella kansan äänestyksellä kussakin valtiossa. — Suom. muist.)

Nyt olisi jo aika kansan kumota myöskin se perustuslain pykälä, jonka nojalla presidentillä on oikeus nimittää liittohallituksen tuomarit. Vaikkapa liittohallituksen tuomarit pysyisivätkin perustuslain määräämissä puitteissa, tyytyisivät vain "lukemaan lakia", niin sittenkin on muutos tarpeen. Kansan pitäisi saada valita omat tuomarinsa. Mutta liittohallituksen tuomarit tekevät paljon muutakin, kuin

yksinomaan lukevat lakia. He myöskin laativat lakeja. He ovat sekaantuneet hallituksen poliittisiin tehtäviin. He toimivat lainsäätäjinä. Ja nykyinen asiantila osoittaa, että kukaan ei voi kumota niitä lakeja, jotka heidän käsistään ovat lähteneet.

"Tuomioistuimilla ei ole mitään tekemistä kongressin laatimiin lakeihin sisältyvien politillisten tarkoitusprien kanssa", lausui tuomari Harlan Standard-öljykompanian oikeusjutussa, ja koettaessaan ehkäistä ylioikeutta liittämässä sanaa "kohtuuton" Shermanin trustivastaiseen lakiin, hän jatkoi:

"Monivuotisen kokemukseni perusteella kansan palveluksessa pääkaupungissa ja yleisten asiain hoitoa läheisesti seuranneena, minä olen pakotettu sanomaan, että on kaikkien vaarallisinta pyrkiä tekemään korjauksia perustuslakiin ja lainlaatijakunnan säätämiin asetuksiin yksinomaan tuomiolaitosten kautta."

"Kongressin säätämien asetusten kumoaminen tuomiolaitosten kautta, se on epäsuorasti, uhkaa vakavasti meidän hallitusjärjestelmämme arvoa ja käy lopulta sangen vaaralliseksi kaikille. Tuomari Bradley tässä tuomiolaitoksessa palvellessaan sanoi viisaasti lausussaan, että laittomat ja epäperustuslailliset menettelytavat astuvat käytäntöön sen kautta, että tehdään näköjään vähäpätöisiä ja mitättömiä poikkeuksia lainkäytön laillisista muodoista."

Kukaan selvänäköinen ja rehellinen ihminen ei lähde väittämään, että tuomiolaitokset olisivat tyytyneet yksinomaan selittämään lakia. Tuomiolaitosten pyrkimys anastaa haltuunsa lakiasäätävien laitosten tehtävät on niin ilmeistä, että kaikki tuomiolaitoksia käsittelevät kirjailijat yleensä sen myöntävät. Sen

jälkeen kun tätä kirjotussarjaa alettiin julaista, on Mac Millan kustannusyhtiö julaissut erittäin arvokkaan teoksen nimeltä "Yhteiskunnallinen uudistus ja perustuslaki", jonka on kirjottanut Columbian yliopiston lakitieteen professori Frank J. Goodnow. Teoksen viidennellätoista sivulla sanotaan seuraavasti:

"Meidän perustuslakimme alkaa menettää ne lailliset piirteet, mitkä sillä kerran on ollut, muuttuen vähemmässä tai suuremmissa määrässä poliittisen tieteen järjestelmäksi, joka yhdellä kertaa on edullinen lain asetusten puolustajille poliittisella alalla ja toisella kertaa joutuu nykyajan taloudellisia ja yhteiskunnallisia tarpeita koskevien mielipiteiden vaikutuksen alaiseksi. Toisin sanoen, Yhdysvaltain Ylioikeudesta on tullut laitos, jolla on mitä tärkein poliittinen merkitys. Sillä sen päätöksistä riippuu kansallisen lainlaatijakunnan vallan käyttö, vallan, jota pidetään ehdottomasti välttämättömänä meidän demokraattisen tasavaltamme olemassa-ololle."

Jos Ylioikeus on "laitos, jolla on mitä tärkein poliittinen merkitys", niin ei saisi riittää ainoastaan se, että kansa sen valitsisi, vaan Ylioikeus olisi sen lisäksi saatava jollain tavalla vastuunalaiseksi kansantahdolle. Tuomarin oikeuteen vetämistä ei voida pitää tällaisena keinona, mutta takaisinkutsua voidaan pitää. Me kaikki luotamme sellaiseen oikeuden tutkintoon, joka tapahtuu lautakunnan avulla. Takaisinkutsu merkitsee ainoastaan oikeuden tutkintoa, jossa kansa toimii lautakuntana. Millään muulla keinoin ei yleistä virkailijaa voitaisi niinkään hyvin saada noudattamaan kansan tahtoa. Se seikka, että kansan luoton väärinkäyttämisen merkitsisi hänelle pi-

kaista lähtöä virastaan, sekä palikan ja kunnian menettämistä, pakkottaisi hänet miettimään ainakin kahdesti, ennenkuin hän löisi rintoihinsa ja julistaisi olevansa "riippumaton", sekä tekisi sitä, mitä kansa ei tahtoisi hänen tekevän.

Vuonna 1911 tapahtui New Yorkin valtiossa eräs tapaus, joka antaa selvän kuvauksen siitä, mitenkä tarpeellista on erottaa tuomarit virastaan takaisinkutsuoikeuden kautta. Yhdysvaltain tuomari langetti sakkoo muutamille trustin virkailijoille noin 40,000 dollaria. Yhdysvaltain piirisyyttäjä, joka oikeusjuttua ajoi, sanoi, ettei tuo summa ollut kymmentäkään osaa siitä, mitä syytetyt olivat lainrikkomisen kautta hyötäneet.

On luonnollista, että tuomarin menettely synnytti pahaa verta kaikissa muissa, paitsi trustiherroissa ja heidän ystäväissään. Mutta mitäpä tuomari siitä välitti. Kukaan ei voinut käydä käsiksi häneen. Hänen virkansa oli elinkautinen. Jos hän vaan haluaa, voi hän tehdä saman tempun vaikkapa jo huomenna. Jokainen, joka yrittää vetää hänet oikeuteen, saa nähdä yrityksensä raukeavan turhaan. Perustuslain mukaan hänen "käytöksensä" on ollut hyvä. Kukaan ei voi väittää, että hän olisi pitänyt kassa-registeriä tuomioistuimellaan. Kukaan ei ole nähnyt, että joku trustiherra olisi pistänyt lahjoja hänen taskuunsa. Mikään oikeuslaitos ei usko, että hänen taskuunsa olisi rahaa pulitettu.

Mutta jokaisen käsitys on — trustiherroja lukuunottamatta — että tämän tuomarin paikka ei ole oikeudessa. Hän ei valvo lakia niinkuin kansa tahtoo sitä valvotavan. Ja jos tämän maan kansa on jostain arvosta, niin on meillä oikeus sanoa, miten lain kanssa on meneteltävä. Mutta me voisimme

yhtä helposti kyntää Kalliovuoret maantasalle nokallamme, kuin yrittää erottaa joku tuomari virastaan oikeuden tutkinnon kautta. Jos hänet olisi valittu lyhyeksi ajaksi, voitaisiin hänet heittää syrjään virkakauden loputtua, ja jos häntä vastaan voitaisiin käyttää takaisinkutsuoikeutta, voitaisiin hänet äänestää pois toimestaan kolmenkymmenen päivän sisällä.

Ne, jotka rehellisesti ja ilman itsekkäitä pyyteitä vastustavat takaisinkutsuoikeutta, — jos todella sellaisia löytyy, — perustelevat käsitystään sillä, että kansa olisi muka epärehellistä, kiihkomielistä ja typerää. Elleivät nämä henkilöt pitäisi kansaa epärehellisenä, eivät he niin paljon löppötelisi siitä, että tuomareille olisi annettava vapaus "langettaa oikeudentukaisia tuomioita ilman pelkoa ja suosiota." Kuka sitten väärä tuomioita haluaa? Onko Amerikan kansassa koskaan ilmennyt oireita ryhtyä kostotoimiin tuomareita kohtaan sen takia, että he ovat olleet korkeasti oikeuden mukaisia? Tietääkö kukaan tällaista tapahtuneen? Koska on kuultu, että joku hyvässä huudossa oleva tuomari olisi menettänyt suosionsa kansan keskuudessa? Kuka ei olisi kuulut tuomareista, jotka ovat menettäneet luottamuksensa kansan keskuudessa sen takia, koska kansa sydämensä pohjasta on ollut vakuutettu siitä, että nämä tuomarit ovat olleet puolueellisia tai epärehellisiä?

Syytöksellä kansan epärehellisyydestä ei ole kantavuutta. Se ei pidä paikkaansa. Yksilölliseltä kannalta katsoen tuskin kenessäkään meissä on 100 prosenttia rehellisyyttä. Itsekkyyttä löytyy. Me emme varasta lähimmäisemme lihakinckua, mutta toisinaan me tunkeudumme salaisia teitä hänen

rahakukkarolleen. Mutta yleisesti sanoen me olemme rehellisiä, sillä yksilöllinen epärehellisyys ei voi tulla yleiseksi. Epärehellisyydellä täytyy olla kiihotin ja missä sitä ei ole, siellä ei myöskään ole epärehellisyyttä.

Sitten syytetään, että me olemme kiihkomielisiä — me, Yhdysvaltain kansa. Me, jotka olemme kantaneet rikkaita hartioillamme tämän hallituksen perustamisesta saakka nykypäivään asti. Me, joiden lukumäärä on aina ollut ja yhä edelleenkin on niin suuri, että me olisimme kylliksi vahvoja kukistaaksemme rikkaat ja vaikkapa syömään heidät elävältä. Me, jotka olemme olleet niin kärsivällisiä taakkamme kanssa ja toivoneet, että meidän taakkamme kaikessa rauhassa poistettaisiin meiltä, me muka olemme kiihkomielisiä ja sellaisia, joihin ei voi luottaa.

Kenenkä sitten pitäisi meihin luottaa? Emmekö me itse luota itseemme? Pitäisikö Mr. Rockefellerin, Mr. Morganin tai Mr. Ryanin luottaa meihin? Mitä ovat nämä miehet meihin verraten? **Me olemme Yhdysvaltain kansa!** Tämä maa kuuluu meille. Jos me kerran voimme luottaa itseemme, niin me emme muuta tarvitse. Jos löytyy sellaisia herroja, jotka eivät halua jäädä tähän maahan sen jälkeen kun me olemme saaneet vallan käsiimme, niin antaa heidän mennä. Heidän läsnäolonsa menettäminen ei merkitse niinkään paljon kuin heidän hävyttömyytensä menettäminen. Kuinka suuri häikäilemättömyys täytyykään olla tällä piskuisella kapitalistiryhmällä voidakseen sanoa Yhdysvaltain kansalle: "Me emme voi luottaa teihin."

Mutta vaikkapa kansa valitsisi-kin liittohallituksen tuomarit lyhy-

eksi virkakaudeksi ja ottaisi käytäntöön takaisinkutsun niiden erottamiseksi, niin edelleen jää kysymykseksi, tulisivatko tuomioistuimet edelleen julistamaan kongressin päätöksiä perustuslakivastaiseksi anastamansa vallan nojalla. Myöskin meidän olisi ratkaistava kysymys, saavatko tuomioistuimet edelleenkin penkaloida meidän lakejamme.

Kaikeksi onneksi meidän ei tarvitse jättää näiden kysymysten ratkaisemista niihin aikoihin, jolloin liittohallituksen tuomarit valitaan sillä edellytyksellä, että heidät voidaan erottaa takaisinkutsuoikeuden nojalla. Presidentiltä ei voida viedä hänen oikeuttaan nimittää liittohallituksen tuomarit elinkaudeksi muutoin kuin muuttamalla perustuslaki. Mutta Ylioikeus voidaan estää julistamasta kongressin päätöksiä perustuslakivastaiseksi tarvitsematta tehdä pienintäkään muutosta voimassa olevissa laeissa. Perustuslain takaama Ylioikeu-

den valta on niin mitätön, että se on täydellisesti kongressista riippuvainen. Perustuslain nojalla kongressilla on oikeus kieltää täyttämästä tyhjäksi joutuneita Ylioikeuden tuomarin paikkoja niin pitkälle, ettei jäljellä ole muuta kuin yksi tuomari, ja myöskin se voi rajottaa tämän tuomarin tuomiovallan niin mitättömäksi, että on melkein sama nukkuuko hän kotonaan tai tuomarin penkillä. Siitä ehkä ei olisi hyötyä, että Ylioikeus tällä tavalla kuristettaisiin kuoliaaksi. Se kyllä tarvitaan sille kuuluvissa lakimääräisissä tehtävissä. Vakavan arvostelun ainoana vaatimuksena on, että Ylioikeus luopuu anastamastaan vallasta ja suorittaa ainoastaan lakimääräisen tehtävänsä. Mutta ei tarvitse kovinkaan syvää ihmisluonteen tuntemusta voidakseen käsittää, että anastajat eivät tahdo luovuttaa paikkaansa. Aina heille täytyy näyttää ovea.

